

Μια άλλη αντιφώνηση . . .

ΣΑΣΙ/Ικαρος, 17 Φεβ. 2024, ΛΑΕΔ.

Επετειακή Χοροεσπερίδα.

Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Υπήρξαμε εκ πεποιθήσεως, αλλά και από επιλογή, διάκονοι της αεροπορικής ιδέας. Μας εμπιστεύτηκε η Πατρίδα τη διαχείριση της αεροπορικής ισχύος της, από πολλές και ποικίλες θέσεις. Δεν μας απαγόρευσε τον ρομαντισμό. Μια πρωτότυπη σχέση, μεταξύ Ιπταμένων και Τεχνικών, παραπέμπει στη δογματική παραδοχή, “Οι υπογραφές σας, οι ζωές μας”! όπως την διατύπωσε πριν εννέα δεκαετίες ο αεροπόρος Χαράλαμπος Ποταμιάνος, προερχόμενος από τη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων. Η ομοψυχία που σφυρηλατείται πάνω σε αυτή την πραγματικότητα, στην ενεργό υπηρεσία, είναι αναγκαίο να συνεχίζεται και πέρα από αυτή. Όμως, γιατί ο νέος πρόεδρος της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας θα έπρεπε να είναι απόστρατος ναύαρχος; Μια ενδοσκόπηση, ίσως, να είναι απαραίτητη.

Είμαστε ευγνώμονες προς τη μοίρα και τη Μοίρα που μας επέτρεψαν να επιχειρήσουμε με επιτυχία και ασφάλεια. Η πληρότητα στη ζωή είναι για εκείνους που δεν διστάζουν. Όχι, σε έναν τέτοιο χώρο, δεν μπορείς να είσαι η σκιά σου. Αυτή δρα ύπουλα και καταστροφικά. Εκεί ταυτίζεσαι με τον εαυτό σου. Άλλο μονοπάτι δεν υπάρχει.

Ναι, σε ώρες περισυλλογής, η σκέψη μας λοκάρει στην καρέκλα του briefing room, που κάποτε έμενε “κενή”. Στον συνάδελφο, που σε κάποια αεροπορική αποστολή δεν είχε στον κόρφο του . . . “τύχη αγαθή”. Πολλοί οι συνάδελφοι – θύματα. Τιμούμε τη μνήμη τους. Αλλά, όπως έχομε ξαναπεί, η τύχη μπορεί να είναι και αγνοούμενη νομοτέλεια. Βέβαια, ο Μένανδρος είχε διαφορετική άποψη, “Θέλω τύχης σταλαγμόν ή (παρά) φρενών πίθον” !

Ως βετεράνοι πλέον, από χρέος και καθήκον είμαστε πρεσβευτές του αεροπορικού όπλου της πατρίδας μας. Η συμμετοχή μας στα δρώμενα του Συνδέσμου είναι αναγκαία. Εμπειρίες και εξειδικευμένες γνώσεις πρέπει να κοινολογούνται. Αρκεί να μην μοιάζουν με “πέτρες που στοχεύουν τα τζάμια της Πολιτείας”, όπως θα έλεγε ο Τσάκωνας, ο καθηγητής της Κοινωνιολογίας στη

Σ.Ι. Ναι, ο υποκειμενισμός αναπόφευκτος, χωρίς όμως το περιτύλιγμα της ιδιοτέλειας ή άλλες ιδεοληπτικές εμμονές.

Κύριοι Αρχηγοί,

Όλοι μας γνωρίζουμε, ότι η επιλογή ενός οπλικού συστήματος σε μεγάλο βαθμό συνιστά πολιτική απόφαση. Ποικίλουν οι πολιτικοί παράγοντες που ξεφυτρώνουν στην εξίσωση, ακόμα και την ύστατη στιγμή. Και εμείς, οι επιχειρησιακοί, δεν γνωρίζουμε κάθε φορά όλες τις αστάθμητες συνιστώσες. Την ευθύνη για την άμυνα της Χώρας έχει η εκάστοτε πολιτική ηγεσία. Όταν εξαρτάσαι από πολεμικές βιομηχανίες τρίτων, πρέπει να φροντίσεις και τις γεωστρατηγικές ισορροπίες. Ίσως, εκ των υστέρων, αποδειχτεί ότι ήταν λάθος η απόφαση. Ίσως τότε να υπάρξουν και παραπομπές στη Θέμιδα. Φτάνει να μην έχει υπάρξει τσαλάκωμα της εθνικής μας αξιοπρέπειας.

Σήμερα, στο προσκήνιο είναι το μαχητικό F-35 Lightning II, το μονοθέσιο, μονοκινητήριο, παντός καιρού, πολλαπλού ρόλου, εναέριας επικράτησης και βομβαρδισμού. Το Lightning παραπέμπει στο παρατσούκλι του P-38, το δικινητήριο βομβαρδιστικό του Β'ΠΠ. Ακόμα και η συζήτηση για ενδεχόμενη απόκτησή του από την Πολεμική μας Αεροπορία συνεισφέρει αποτρεπτικά. Το αίσθημα ασφάλειας της ελληνικής κοινής γνώμης ενισχύεται. Και βέβαια, το αεροσκάφος αυτό, πέμπτης γενιάς, δεν είναι ούτε απόλυτα "αόρατο", για τους μεν, ούτε τελείως "γυμνό", για τους δεν. Ο οπλισμός του στην ώρα του. Η άποψη δε ότι οι επιχειρησιακές προοπτικές του θα ελέγχονται από την Pasadena της Καλιφόρνιας, ελέγχεται ως καλπάζουσα tech fantasy.

Ευτύχησα να είμαι μέλος της επιτροπής της "Αγοράς του Αιώνα", κατά τις τότε δημοσιογραφικές ετικέτες. Την περίοδο, 1980-81, αξιολογήσαμε στο έδαφος και στον αέρα, τέσσερις τύπους μαχητικών αεροσκαφών, τέταρτης γενιάς. F-16, F18, Mirage 2000 και Tornado. Η σχετική απόφαση του ΑΑΣ προέβλεπε, έναν τύπο μαχητικού, μονοθέσιο, διπλού ρόλου, μέχρι 120 αεροσκάφη στο βάθος του χρόνου. Προτείναμε το F-18. Το σχετικό πόρισμα το υποβάλαμε τον Αύγουστο του '81. Έμεινε στα συρτάρια του ΓΕΑ δύομιση χρόνια, και τον Ιανουάριο του '84, ο τότε Πρωθυπουργός μάς ενημέρωσε από τηλεοράσεως, ότι η Πολεμική Αεροπορία θα εξοπλιστεί με σαράντα και σαράντα, F-16 και Mirage 2000.

Ευνοήθηκε η Χώρα από αυτή την επιλογή; Μειώθηκε η Αεροπορική ισχύς μας από την διαφοροποίηση της αρχικής εισηγήσεως; Ρητορικές οι ερωτήσεις! Ασφαλείς απόψεις και ασφαλή συμπεράσματα δεν μπορούν να

διατυπωθούν. Η δυναμική των γεωστρατηγικών συσχετισμών είναι, αενάως, έως ξέφρενη και απρόβλεπτη, ακόμη και στην εποχή μας, τριάντα χρόνια από το τέλος του ψυχρού πολέμου, που, υποτίθεται, έβαλε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας τον γεωστρατηγικό δυϊσμό “expansion and containment”, το Δόγμα Τρούμαν, που είχε εγκαινιαστεί τον Μάρτιο του 1947.

Είναι να θιαμαίνεσαι με κάποιους σύγχρονους επαγγελματίες αναλυτές. Οι κασσανδρινοί τους αφορισμοί συναγωνίζονται, **φεϋ**, (ήκουσα εις εμέ . . .) τις “ονειδιστικές επιπλήξεις” του Ιώβ. Πολλοί από αυτούς που φιλοξενούνται, με το αζημίωτο, σε περιέργες πλατφόρμες, εδώ και δεκαετίες φαντασιώνονται ότι οι κεντροδεξιές κυβερνήσεις όλο και απεμπολούν τα κυριαρχικά μας δίκαια στη θάλασσα του Αιγαία. Μοιάζει με ανέξοδη μεταπολιτευτική επωδός. Νισάφι!

Κυρίες “Νεφέλες”,

Ερχόμαστε από τους χώρους της αποφασιστικής δράσης. Αναλογισθείτε τις επιχειρησιακές Μονάδες. Εκεί όπου ακουμπάει η άμυνα της χώρας μας. Εκεί όπου κάποτε δοκιμάζαμε το ωραιότερο κοκτέιλ, κηροζίνη και πατριωτικός τίμιος ιδρώτας, πολλές φορές, αλλοίμονο, και αίμα. Και αυτός η ήχος της ελευθερίας να σε ταξιδεύει στοχαστικά! Ναι, ερχόμαστε με πλήρη αυτογνωσία. Είμαστε, ομαλώς προσγειωμένοι, και η φιλίστωρ Κλειώ αναπολεί τα μεσουρανήματα και σκανιάζει για τα συντρίμια. Όχι, περιθώρια για σύγχρονους μύθους περί το όνομά μας, έστω με λογοτεχνικό περιτύλιγμα, δεν υπάρχουν.

Κάποτε, αγαπητές Νεφέλες, με αφορμή κάποιο άρθρο μας, «*Η γυναίκα του Αεροπόρου*», γράψατε, «Είναι ύμνος στη γυναικεία αφοσίωση, προς τους μαχητές των αιθέρων, στη δύναμη, στην ελπίδα και στην επιμονή των συζύγων, οι οποίες τους συντροφεύουν με τη σκέψη και τη στοργή τους σε καιρό ειρήνης, αλλά και με θάρρος και στωικότητα σε δύσκολους καιρούς, κρύβοντας στα μύχια της ψυχής τους αγωνίες και φόβους. Δίπλα τους, στα εύκολα και στα δύσκολα. Διότι πίσω από κάθε αεροπόρο, υπάρχει μία οικογένεια, ίσως κάποια παιδιά τα οποία πρέπει να συνεχίζουν να ζουν χωρίς το άγχος ενός δύσκολου τηλεφωνήματος . . .»

Το γράψιμο είναι “προσπάθεια”, αλλά και κατάθεση “εμπειριών”, πάντα με “τις αρετές της γλώσσας μας”, όπως διατείνονται οι Έλληνες Νobel-ίστες. Όλοι μπορούμε. Χρειάζεται, βέβαια, και η “παρακίνηση”. Ένας κάποιος δαίμονας, ένας κάποιος απροσδιόριστος έρωτας, ένα μπαργάτσι για να ανεβάζει από τα μύχια της ψυχής κίνητρα αχαρτογράφητα.

Κύριε πρόεδρε,

Είθε ο Σύνδεσμος να έχει μακροήμερευση, με καθολική συμμετοχή και δημιουργικές παρεμβάσεις για την διαρκή υψιπετή πορεία του Όπλου που υπηρετήσαμε, και που συνιστά τη βασική αποτρεπτική συνιστώσα της εθνικής μας άμυνας.

Με αφορμή τον επετειακό χαρακτήρα της εκδηλώσεως, συγχαίρομε τον πτέραρχο Ευάγγελο Γεωργούση για τη “θεμελιακή πλάκα” που κατέθεσε για την ίδρυση του Συνδέσμου.

Κύριε Πρεζεράκο, Αγαπητέ Γρηγόρη, ευχαριστώ για την τιμητική πλακέτα/διάκριση που μου επιδώσατε *«για την πλούσια, πολυθεματική και λογιότατη αρθρογραφία, μεστή γνώσεων, νοημάτων και ανθρωπίνων αξιών, προς καλλιέργεια ψυχής και πνεύματος, προβάλλοντας τον “Ίκαρο” στον κόσμο των γραμμάτων»*.

Για τη νέα Ηγεσία της Πολεμικής Αεροπορίας, προσδοκούμε σε άσκηση των καθηκόντων που να βασίζεται στην αυθεντία και να αποπνέει στιβαρότητα.

Γρηγόριος Δημ. Νούσιας – Αεροπόρος.